

d ů v o d ů:

Podle § 1425 obč. z. je volno dlužníku, nechce-li věřitel placení přijati, dlužný obnos složit k soudu. Stalo-li se tak řádně a bylo-li to věřiteli oznámeno, je dlužník zproštěn dluhu a přechází nebezpečí nahodilé zkázy a zhoršení věci na věřitele. Je tedy směrodatno pro řešení tohoto sporu, zda složení obnosů 36.520 Kč 40 h a 36.520 Kč 40 h k soudu bylo provedeno dlužnicemi (pachtýrkami hotelu »G.«) řádně. Stala-li se tedy depozice soudní řádně před vyhlášením konkursu, stává se obnos složený jměním, ohledně něhož přísluší věřiteli vůči konkursní podstatě nárok na oddělené uspokojení dle § 48 konk. ř., neboť obnos ten jest v soudním uschování pro věřitele a soud má povinnost jej věřiteli vydati i bez souhlasu dlužníkov. Částečným rozsudkem dle uznání ze dne 11. dubna 1932 byla úplata, která příslušela žalobcům proti pachtýrkám za užívání zmíněného hotelu od 1. ledna do konce září 1931, určena částkou 90.000 Kč. Z toho zjevno, že částka 73.040 Kč 80 h, pachtýrkami k úplnému vyrovnání dluhu složená, před uvalením konkursu nepostačovala k úplnému zaplacení jejich dluhu a, ježto věřitel částečné placení přijmouti nebyl povinen (§ 1415 obč. z.) a je též nepřijal, uznal odvolací soud správně, že složení k soudu se nestalo řádně, a důsledkem toho nezprostito pachtýrky hotelu dluhu a obnos jimi složený nestal se jím odděleným jměním k uspokojení žalobců, uloženým pro ně u soudu dle § 48 konk. ř. Právem proto správce konkursní podstaty pokládal obnos 73.040 Kč 80 h pachtýrkami k soudu složený za součást konkursní podstaty a právem nesvolil k jeho vydání žalobcům po vyhlášení konkursu. Rovněž právem nevyhověl zástupce pachtýřek žádosti žalobců ze dne 17. října 1931 k vydání obnosu toho, když žalobci jej nechtěli přijati na úplné uspokojení, nýbrž jen jako splátku na jich pohledávku.

Čís. 14978.

Osmihodinová pracovní doba.

Pokud jest sklepník, pracující více než 8 hodin denně, celkovým platem odměněn za všechny pracovní úkony.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, Rv I 188/36.)

Žalobce pracoval u žalovaného jako sklepník denně 17½ hodin, ač práce přes čas nebyly úřadem žalovanému dovoleny. Žalobě na náhradu odměny za práce přes čas, opřenou o bezdůvodné obohacení žalovaného, n i ž š í s o u d y nevyhověly.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Odvolací soud má za to, že žalobce byl za všechny práce přes čas přiměřeně odměněn, ježto žalovaný zaň zapravil polovici pojistného

k nemocenskému pojištění a poskytl mu volný byt a stravu a příležitost vyzískati na zpropitném as 25 Kč denně. Právem vytýká dovolatel, že bylo povinností žalovaného hraditi ze svého celé pojistné za žalobce, ježto týž neměl mzdu v penězích (§ 162 zák. č. 231/24 Sb. z. a n., pokud se týče zákona č. 189/34 Sb. z. a n.). Nebylo tudíž lze přihlížeti při posuzování přiměřenosti odměny za práce přes čas k polovici pojistného. Práce přes čas v podniku žalovaného nebyly povoleny příslušným správním úřadem a šlo tedy o práce zákonem zakázané. Žaloba mohla být opřena jen o důvod bezdůvodného obohacení zaměstnavatelova (Sb. n. s. 12158), což se skutečně stalo, a bylo tudíž zkoumati, zda se žalobci nedostalo za celkovou práci (dovolenou osmihodinovou i nedovolenou) takové odměny, že tímto celkovým platem byl již přiměřeně odměněn za všechny své pracovní úkony. V souzené věci bylo tudíž vycházeti z průměrného výdělku sklepníka, pracujícího jen po dovolenou pracovní dobu osmi hodin, a nemajícího plat v hotovosti. Zejména bylo nutno též zjistiti, zda se takovému zaměstnanci, odkázanému na pouhé zpropitné, poskytuje v takových podnicích, jakým je podnik žalovaného, i strava a byt, či jen strava a bez bytu. Dále mělo býti objasněno, kolik si žalobce mohl na zpropitném vydělávati v normálních hodinách a kolik v čase, kdy konal práci přes čas, ježto nemůže býti ani pochybným, že výše zisku závisí na provozu podniku v určitých hodinách (ranních, dopoledních, večerních a nočních) a že tento provoz bývá rozličný v jednotlivých podnicích ano i v témže podniku. Teprve až budou všechny tyto okolnosti zjištěny, bude možno spolehlivě posouditi, zda žalobce nebyl poškozen, pokud se týče, zda se žalovaný neobohatil jeho pracemi mimo normální (osmihodinovou) pracovní dobu vykonanými, a teprve potom bude lze stanoviti výši případné odměny podle § 273 c. ř. s.

Čís. 14979.

Předčasné propuštění ze služby nevyžaduje, by byl služební poměr rozvázán s okamžitou účinností. Nesdělil-li zaměstnavatel zaměstnanci důvod propuštění ihned, nevzdal se ještě tohoto důvodu mlčky.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, Rv II 15/36.)

Žalobce byl zaměstnán jako deputátník na velkostatku v Č. od 1. ledna 1917 a u žalovaného, který nabyt uvedeného velkostatku pozemkovou reformou od roku 1924. Žalovaný převzal také žalobce jako deputátníka s povinností, aby ho nadále zaměstnával. Dle předpisů o pozemkové reformě směl žalovaný propustiti žalobce pouze z vážných příčin a při propuštění bez vážných důvodů byl povinen zaplatiti odbytné zákonem stanovené. Žalovaný dal žalobci dne 8. srpna 1932 výpověď ku dni 31. srpna 1932. Žalobce tvrdí, že výpověď byla mu dána bez zákonitých předpokladů. Ježto je ženat a má tři děti, přísluší mu podle § 75 náhr. zák. a vlád. nař. čís. 315/22 Sb. z. a n. odbytné v částce 4.770 Kč a navrhl proto odsouzení žalovaného k zaplacení této částky.